

Lindsay Eveleen

DE VERBORGEN WAARHEID

Copyright ©2022 Lindsay Eveleen

ISBN 978 94 021 1821 6

Alle rechten voorbehouden

EEN

Mevrouw Baker, u bent journalist?

Wilt u een kop thee?

Suiker, melk?

Alstublieft

Ik zal bij professor Glensor beginnen.

Professor Glensor is onlangs overleden. Hij heeft 15 jaar in coma gelegen. Professor Glensor was een gerespecteerde wetenschapper. Een botanicus in hart en nieren. Een man die ongetwijfeld zal worden herinnerd als de geleerde die zijn steentje heeft bijgedragen aan de wereld van de wetenschap. Maar laat ik bij de droom beginnen. In de droom hoorde ik een mannenstem die zei, ‘Zuster—’ Zag blauwachtig licht, schrok, deed mijn ogen open en sloot ze weer. Toen hoorde ik opeens voetstappen de kamer in komen.

‘Gill - Gill - Gill -!’

Ik opende opnieuw mijn ogen en zag Joanna Travis in de kamer staan. Ze droeg een zwarte, leren jas en een lange, roomwitte rok.

‘Er is ingebroken in de winkel. Je moet onmiddellijk de politie bellen.’

Haar hazelnootkleurige ogen schoten vol vuur, terwijl ze haar bruine haar naar achteren duwde.

Ik keek haar niet-begrijpend aan. Mijn hoofd zat nog vol van die vreselijke droom. Opeens schoot het door mijn hoofd dat ik gisteren op weg naar de apotheek een aantal oude vrienden was tegengekomen. We gingen naar een bar en bestelden witte wijn waar we veel van dronken.

Joanna slaakte een diepe zucht.

‘Toen ik vanmorgen door de straat reed zag ik opeens je kapotte voordeur.’

De winkel was van mijn ex. En verkocht halfedelstenen, esoterische boeken, geurkaarsen en sieraden. De zaak liep echter voor geen meter. Bovendien verdiende ik een karig loontje. Maar goed. Ik had tenminste een dak boven mijn hoofd en ik woonde in de buurt van het centrum. Aan het eind van de straat waren een supermarkt en een bloemenwinkeltje dat tulpen, waar ik zo dol op was, verkocht.

Omdat ik bleef liggen liep Joanna naar het bed en trok de dekens van me af.

‘Sta toch op.’

Toen veranderde haar toon, en zei ze zacht: ‘Zal ik koffie voor je zetten?’

Ze liep meteen de kamer uit. Joanna was niet getrouwd. En wanneer ik haar vroeg waarom ze geen man had, antwoordde ze: “Als ik de ware tegenkom.”

Ik had zo’n dof gevoel in mijn hoofd, dat haar woorden nauwelijks tot mij doordrongen. Ineens realiseerde ik me dat het slot moest worden vervangen, en wel met een deadlock. Het was niet veilig boven de winkel te wonen met een deur die zo gemakkelijk te openen was. Ik probeerde op te staan, maar mijn hoofd viel terug op het kussen. Ik had barstende hoofdpijn.

Ik bleef een tijdje liggen, stond dan langzaam op en trok de trui die ik gisteren aan had, over mijn naakte lichaam, samen met de blauwe broek. Daarna kamde ik mijn haar voor de spiegel en deed lipgloss op om mij toonbaar te maken. Daar, ik zag er al beter uit. Maar toen zag ik de gezwollen oogleden en de donkere kringen. Ach, ik was toen zevenendertig en had die avond daarvoor teveel wijn

gedronken, met het gevolg dat ik niet alleen een kater, maar ook die afschuwelijke wallen had.

Even later liep ik de trappen af, de keuken in.

‘De koffie is klaar!’ zei Joanna en gaf me een mok.

Het brouwsel was zo bitter dat ik ervan moest hoesten, hoewel ik me wat beter begon te voelen.

‘Waarom op zondagmorgen?’ vroeg ik haar. ‘Of was het gisteravond?’

‘Het is waarschijnlijk vanochtend gebeurd. Alleen dat kleine beeldje op de bovenste plank achter de toonbank is weg.’

‘Hè, dat stokoud ding?’

Joanna knikte.

‘Het is niet veel waard. Kom, laten we gaan kijken.’

We liepen de trap af en liepen door de kleine keuken de winkel in. Ik schrok me kapot toen ik de stukken glas op de vloer zag liggen.

‘Wie gaat dat nu voor me repareren? Het is zondag!’

De deur had een houten omlijsting. Het bovenste paneel was van glas. De inbreker kon zo naar binnen met de sleutel die aan een haak bij de deur hing.

Joanna haalde haar schouders op en dronk haar mok leeg.

‘De politie weet vast wel iemand.’

Ik betastte de bovenste plank, daar lag inderdaad geen beeldje meer. Het houten figuurtje dat mijn moeder me had gegeven voor mijn 21ste verjaardag, was weg.

‘Weet je het zeker dat er verder niets is gestolen?’

‘Ja. Het geld in de kassa ligt er nog.’

‘Wat vreemd. Waarom zou iemand zo’n stokoud beeldje willen stelen? Het is beschadigd en niet eens mooi gesneden.’ Ik draaide me om en wees naar een groot stuk

steen. ‘Die Ajolte steen daar is veel waard. Zo’n kanjer kost meer dan twee duizend dollar.’

Weer haalde Joanna haar schouders op.

‘Bel de politie. Je kunt misschien de diefstal bij de verzekering claimen.’

‘Goed. Eerst nog wat koffie.’

In de keuken maakte ik instant koffie, nam een flinke slok en voelde me weer een stuk beter. Toen schudde ik mijn hoofd. ‘Wie gaat er nou zo iets stelen. Het beeldje is bijna niks waard.’

‘Wees niet zo naïef. Een drugsverslaafde steelt alles wat los en vast zit. Hoe zag het ding er eigenlijk uit? De politie wil dat zeker weten.’

‘Het is van hout, ongeveer tien centimeter hoog, heeft geen hoofd, maar wel borsten en dijen. Het is een vruchtbaarheidsbeeldje. Ik heb het van mijn moeder gekregen toen ik eenentwintig jaar werd. Zij op haar beurt had het van haar moeder gekregen. Een familie stuk dus, en het kwam uit Nieuw-Guinea.’

Ik zette nog meer koffie, dronk van het hete vocht. Mijn hoofd voelde steeds beter. Nog een scheut en de hoofdpijn zou verdwijnen als sneeuw voor de zon.

Ik keek Joanna aan en het viel me op dat ze zo netjes gekleed was.

‘Was je van plan naar de kerk te gaan?’

Ze knikte.

‘Je kunt nog steeds gaan, hoor.’

Haar gezicht betrok. ‘Je broer is waarschijnlijk al naar huis.’

‘Weet je waar die organisatie, Opus Dei, voor staat?’
waarschuwde ik haar.

Weer knikte ze.

‘Het is een organisatie van de katholieke kerk en wordt beschouwd als een teken van tegenspraak. Andy is lid en daarom ga ik er af en toe naartoe.’ Ze zuchtte diep. ‘Jammer dat hij getrouwd is.’

‘Je bent nog steeds op hem verliefd, hè?’

Joanna had mijn broer bij mij thuis ontmoet. Ze kwam die avond toevallig langs en al bij die eerste ontmoeting viel ze als een blok voor hem. Waarom? Andy was niet bepaald slank.

Joanna bloosde diep.

‘Volgens mij gaat het niet goed tussen hem en zijn vrouw.’

‘Andy heeft problemen. Milly probeert hem te steunen, maar ze kan hem niet helpen.’

Joanna keek verontwaardigd. ‘Hoe kun je dat zeggen! Ze hebben een oppas en nemen die zelfs mee op vakantie, dat zei je zelf. Andy heeft daar toch geen geld voor?’

‘Dat is zijn probleem.’

‘Ze ziet iemand anders,’ zei Joanna koppig.

‘Nonsens.’

Ze zweeg. ‘Gill — bel de politie nou.’

Ik zuchtte. ‘Eerst mijn moeder bellen,’ zei ik en liep de winkel in, pakte de telefoon op de toonbank en draaide het nummer. Het duurde even voor mijn moeder aan de telefoon kwam.

‘Mam, er is ingebroken in de winkel. Het beeldje is gestolen.’

Ik hoorde haar diep zuchten. ‘Wanneer was dat?’

‘Vanmorgen. Ik bel zo de politie.’

‘Zorg maar dat je het terugkrijgt.’

Haar stem had wat vreemd geklonken.

‘Mam, dat beeldje is stokoud. Wie heeft daar nu belang bij? Binnenkort staat hij weer op de plank.’

‘Zal ik wachten tot de politie is gearriveerd?’ zei Joanna, toen ik had opgehangen.

‘Goed. Misschien willen ze jou ook wat vragen stellen. Eerst nog wat koffie. Die verrekte hoofdpijn — ik heb gisteravond teveel gedronken.’

We liepen terug naar de kleine keuken. De koffie was in een mum van tijd klaar. We zeiden een tijdje niets, dronken van de koffie. Opeens zei Joanna: ‘Gill — bel nou de politie.’

‘Ach, natuurlijk. Weet je, toen mijn moeder mij het beeldje gaf, had ze zo vreemd gekeken. En toen ik het figuurtje in mijn handen hield, voelde ik me zo verdrietig.’

Joanna fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik ken je al heel lang, maar ik heb nog nooit gehoord dat je iets naars hebt meegemaakt — tenzij misschien — op de universiteit. Je ging daar zo plotseling weg. Je hebt me nooit de reden ervan verteld.’

Wat moest ik daarop zeggen? De waarheid?

‘Er valt niets te vertellen. Ik hou van planten, maar alleen als ze in de tuin staan.’

‘Misschien heeft het iets met je ex te maken.’

‘Nee.’

‘Probeer het je dan te herinneren.’

‘Dat doe ik ook, maar ik weet het nog steeds niet.’

Joanna zette de mok op het aanrecht.

‘Gill — bel de politie nou!’

‘Goed.’

Nadat ik het nummer had gedraaid, en verslag deed vroeg ik: ‘Kan iemand misschien de deur voor mij repareren?’ Maar de vrouw antwoordde dat het hun taak

niet was. Na wat heen en weer gesputter beloofde ze uiteindelijk iemand te zullen sturen.

‘Hoofdinspecteur Dafoe komt hier zo naartoe,’ zei ik tegen Joanna, toen ik de hoorn op de haak legde.

Uit de kitchenette haalden we de opklapstoelen en zaten in de winkel te wachten tot de politie kwam.

Weer zeiden we een tijdje niets.

Joanna sprak als eerste. ‘Er is weer eens een oorlog. In Afghanistan. Ik heb nog nooit van dat land gehoord.’

Waarom vond Joanna dat zo spannend? Mijn ouders emigreerden vlak na de Tweede Wereldoorlog vanuit Nederland naar Australië.

‘Praat toch over wat anders. Ik haat oorlog,’ zei ik kwaad.

‘Sorry.’ Ze zei een tijdje niets. Toen begon haar gezicht te stralen. ‘Ik krijg binnenkort een nieuwe opdracht.’

Mijn mond viel open van verbazing.

‘Dus je zit nu goed? Nooit meer boodschappen doen en koffie voor de redactie zetten? Geen kleine columns meer? Waar ga je over schrijven? Over trouwpartijen en haute couture?’

‘Nee, hoor. Stel je voor! Het wordt een artikel over mensen zoals jij en ik.’

Joanna Travis was mijn enige echte vriendin. We kenden elkaar sinds de middelbare school. Nadat Joanna haar diploma had behaald begon ze voor een krant te werken, helemaal onderaan, van boodschappen doen tot koffie zetten voor de redactie. Ondertussen volgde ze een opleiding in de journalistiek.

‘Misschien zal ik op een dag over jou gaan schrijven,’ zei ze voorzichtig. ‘Over de inbraak.’

Dat vond ik niet gepast. ‘Frank zal dat niet leuk vinden. Ik trouwens ook niet.’

‘Of ik ga over Robert Jones schrijven. Hij zwerft nog steeds door de straten. Hij is gescheiden, maar omdat hij zijn ex zo miste, ging hij terug naar Melbourne. En wat deed zij? Ze schopte hem het huis uit. Dus keerde hij terug naar Sydney en zwerft sindsdien door de straten. Hij is zo’n aardige man. Vrouwen mogen hem in het bijzonder. Hij heeft een hart van goud, denkt altijd eerst aan anderen. Weet je wat hij aan de winkelier vraagt wanneer hij een gat in zijn sok heeft? Hij vraagt gewoon om een enkele sok en zegt daarbij dat de ander helft aan iemand anders kan worden geven. Robert heeft een enorme bult op zijn voorhoofd. Ook stinkt hij enorm. Maar niemand stoort zich eraan. Het enige wat men ziet is zijn goedheid.’ Ze viel even stil. ‘Ja, misschien ga ik wel over hem schrijven.’

Ik kon me Robert niet voor de geest halen. Hij was een zwerver, dus moest ik hem ooit door de straten hebben zien lopen. Opeens wist ik het weer. Hij was die kleine zwerver die iedereen kende en die iedereen graag mocht. Hij liep altijd in een korte, blauwe broek, kennelijk zijn enige outfit en had stevige bruine laarzen aan. Toen schoot mij die twee minder begaafde mannen door het hoofd.

‘Over Peter en Paul zou je ook kunnen schrijven.’

‘Peter en Paul? Wie zijn dat?’

‘De een is groot en de ander klein. Ze lopen altijd samen.’

‘O, die twee! Ik heb ze wel eens door de straten zien lopen—’

TWEE

Hoofdinspecteur Jack Dafoe was een forse, getinte veertiger met zwart krullend haar dat aan de slapen grijs begon te worden. Twee mannen in blauwe overall volgden hem op de voet. Maar hij was gekleed in een goedkoop, blauw pak.

Ik stak mijn hand uit.

‘Sorry, dat ik wat laat ben,’ zei hij met een aangename stem en greep mijn uitgestoken hand.

‘Hoofdinspecteur Jack Dafoe. Inspecteur is voldoende.’

Wat was hij bescheiden, dacht ik.

‘Wie zijn dat?’ vroeg ik en wees naar de twee mannen in blauwe overall.

‘Forensisch onderzoek. De ander zal uw deur van planken voorzien.’

Een van de mannen had een kistje bij zich. Hij haalde er een borstel en een wit doosje uit. Hij begon de deur, kozijnen en de bovenste plank waar het beeldje had gestaan, voor eventuele vingerafdrukken te bepoederen. Terwijl de andere man de deur dichtspijkerde met wat houten planken.

Ik keek weer naar de inspecteur.

‘Zo voel ik me een stuk veiliger. Bedankt.’

‘Graag gedaan,’ zei hij en haalde uit zijn zak een blocnote en pen.

‘Vertel maar wat er gebeurd is.’

En terwijl hij dit zei keek hij in het rond, keek naar de boeken en de geurkaarsen. De halfedelstenen en schelpen had ik in kleine houten kommen op de boekenplank gelegd en de kralenkettingen aan haken opgehangen. Als

gebiologeerd liep hij naar de boekenkast en bestudeerde de ruggen. *The Crystal - The Other Within*. 'Wat een onzin,' mompelde hij en draaide zich om.

Hij schudde zijn hoofd. 'Vreemde boeken heeft u.'

'Sommige mensen hebben daar interesse in.'

'Hebt u ze gelezen?' vroeg de inspecteur, en klonk nieuwsgierig.

'Dat moet wel, want ik verkoop ze ook.'

'U doet er wat mee?'

'Nee, hoor. Ik lees ze enkel.'

'Hm.'

Hij wreef met zijn rechterhand over zijn kin.

'En nu ter zake — over de inbraak.'

'Dat was vanmorgen. Ik sliep toen nog, maar mijn vriendin hier—' ik wees naar Joanna die nog steeds op de opklapstoel zat, 'kwam me dat vertellen. Alleen het beeldje is gestolen. Het is niet veel waard, maar ik ben eraan gehecht. Ik zou het graag terug willen.'

De inspecteur keek Joanna aan. 'Wat hebt u gezien?'

'Ik reed vanmorgen rond half tien door de straat en zag dat het glas van de deur was kapot geslagen.'

Zijn pen vloog over het papier. Toen keek hij op.

'Nog iets anders gezien? Een persoon misschien? Of een auto die snel wegreed?'

'Nee. Niets van dat alles.'

Nu keek hij mij aan. 'Hoe heet u?'

'Gill Janssen.'

De inspecteur fronste zijn voorhoofd.

'Orchard Road, nummer 13?'

Ik knikte.

'Hoe ziet het beeldje eruit?'

‘Het is ongeveer tien centimeter hoog en gemaakt van hout. Het is een vruchtbaarheidsbeeldje, heeft geen hoofd, alleen torso met borsten en dijen.’

‘Hoe oud is het voorwerp?’

‘Stokoud.’

Hij fronste voor de tweede keer zijn voorhoofd.

‘Hoeveel is het waard?’

‘Een paar honderd dollar?’

‘Waar hebt u het vandaan?’

‘Van mijn moeder.’

‘Nog iets anders te melden?’

‘Nee.’

Hij viel even stil.

‘Hebt u op de universiteit van Sydney gestudeerd?’

Die vraag had niets met het beeldje te maken.

‘Ja. Waarom wilt u dat weten?’

Hij negeerde de opmerking.

‘Wanneer?’

‘Achtien jaar geleden.’

‘Welke afdeling?’

‘Botanie.’

‘Was David Glensor toevallig uw professor?’

‘Ja. Waarom wilt u dat weten?’ vroeg ik voor een tweede keer.

‘Ik ben momenteel met een nieuwe zaak bezig. De professor werd een week geleden in het ziekenhuis opgenomen. Hij is vergiftigd en heeft het bewustzijn verloren.’

Dit nieuws kwam als een donderslag bij heldere hemel.

‘Hij ligt in coma?’

‘Ja. Hij heeft een zeer significante dosis van de chemische stof—’ Inspecteur Dafoe bladerde in zijn blocnote. ‘Acrylamide monomer naar binnen gekregen, niet dat ik weet wat het is. De professor belde de politie op zeventien januari. Hij had namelijk iemand gezien die op de loer lag bij zijn huis.’

‘Een insluiper?’ Joanna trok een grimas.

‘Dat is mogelijk. Een agent ging bij hem langs. Hij kon moeilijk praten en werd door de agent naar het ziekenhuis gebracht. Nu is hij verlamd aan al zijn vier ledematen. Een forensisch patholoog denkt dat de symptomen werden veroorzaakt door het chemische materiaal acrylamide.’ Hij keek mij aan. ‘Zei ik het goed?’

Ik knikte ja.

‘Haar analyse en bloedmonsters lieten sporen van acrylamide in gehalten—’ De inspecteur raadpleegde weer zijn blocnote. ‘Honderd keer hoger dan normaal.’

‘Jack, we zijn klaar. Kunnen we gaan?’ riep de man van het forensisch onderzoek plotseling.

Hij draaide zich om, knikte, waarop de twee mannen hun gereedschap verzamelden en de winkel uit wandelden.

De inspecteur keek me weer aan en opende zijn mond. Ik was hem echter voor, en zei: ‘Wat heb ik daarmee te maken? Dat was jaren geleden.’ Mijn gezicht voelde roodgloeiend. Professor David Glensor was de reden dat ik de universiteit had moeten verlaten.

‘Uw naam. Die werd in het dossier vermeld. U had toch een affaire met hem?’

‘Hoe komt u daar bij!’ sneerde ik. ‘Hij was degene die met mij flirtte en niet andersom. Bovendien is er verder niets gebeurd.’

‘Er werd mij wat anders verteld,’ melde de inspecteur droogjes.

‘Zullen we nog wat koffie drinken?’ stelde Joanna voor.

‘U ook, inspecteur?’

Hij knikte.

‘Suiker en melk?’

‘Gewoon zwart.’

Ik trok een bedenkelijk gezicht. Weer zo’n gezondheidsfreak, dacht ik.

Joanna stond op en liep naar de kleine keuken. Even later was ze terug met een dienblad dat ze op de toonbank zette.

‘Koffie kan je geheugen opfrissen,’ zei ze en gaf mij en de inspecteur een mok.

Er schoot me wat te binnen.

‘Hij maakte werk van me,’ zei ik, terwijl ik een slok van de koffie nam.

De inspecteur stopte de blocnote in de zak van zijn colbert en dronk van zijn koffie, en zette de mok op de toonbank. ‘Wat weet u te vertellen over Vicky Marshall, zijn ex-vriendin?’ Hij pakte de blocnote weer uit zijn zak.

Ik dacht over de vraag na, zei niets.

‘Men zegt dat zij het was die hem probeerde te vergiftigen. Ze was bijna dertig toen ze wat met de professor kreeg. Maar de professor werd verliefd op een andere vrouw, een Canadese researcher. En dus beëindigde hij hun relatie.’

‘Wie heeft u dat allemaal verteld?’ vroeg ik verbaasd.

‘Het stond in de kranten. Hij moet een populair man zijn geweest. Vrouwen staan voor mij niet in de rij,’ grijnsde hij. ‘Hoe zou u hem willen omschrijven? Was hij een charmeur? Zag hij er heel goed uit?’

‘Het is lang geleden dat ik hem voor het laatst heb gezien. Hij was slank, had een stoppelbaard, blauwe ogen en donker blond haar. Ik heb Vicky Marshall maar een keer of twee gezien.’

Inspecteur Dafoe nam nog een slok van zijn koffie.

‘Zou u in de rechtszaal een verklaring willen afleggen? En de rechter vertellen wat voor man de professor was?’

‘Heb ik een keus?’ vroeg ik, en beet op mijn lip.

‘Niet echt. Ik probeer beleefd te zijn,’ grijnsde hij weer.

‘Stuur me maar een dagvaarding.’

‘Komt voor mekaar.’

Joanna zette de mok op de toonbank, en vroeg aan de inspecteur: ‘Was die vrouw jaloers of zo? Ik bedoel, het klink zo uitzonderlijk, het lijkt wel een *crime of passion*.’

De frons verscheen weer op zijn voorhoofd.

‘U kunt hier geen grapjes over maken, mevrouw.’

‘Doe ik ook niet. Maar — het lijkt op een verhaal uit een roman — een professor die vergiftigd wordt door zijn voormalige geliefde.’

Hij zuchtte en schudde zijn hoofd.

‘Hoe zit het met het beeldje?’ vroeg ik, en zag hem op zijn horloge kijken.

‘Denkt u dat u de dader zult vinden? En ook het beeldje?’

‘Ik zal mijn best doen. Ik neem wel contact met u op.’ Hij gaf me zijn visitekaartje. ‘U kunt me in ieder geval bellen, in geval het nodig mocht zijn.’ Toen liep hij de winkel uit.

‘Interessante man.’ Joanna volgde hem met haar ogen. Buiten stapte hij in een donkerblauwe Datsun en reed snel weg.

Ze keek me aan. ‘Waar ging dat over? Ik bedoel — professor Glensor. Waarom heb je me nooit wat over die man verteld?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat is zo lang geleden.’

‘Maar je kunt het me nu toch wel vertellen? Zullen we naar de woonkamer gaan?’

Ik aarzelde.

‘Oké. Als je belooft er niet over te zullen schrijven.’

‘Later misschien? Ik wil graag over iets schrijven dat echt is gebeurd. Iets sappigs.’

‘Over het proces? Als je mijn naam maar weglaat.’

‘Dat moet ik er eerst met mijn baas overleggen.’

We liepen de trap op, de woonkamer in. Joanna ging op de zwarte, leren bank zitten. ik in de zwarte fauteuil. De woonkamer was nogal klein, maar het was wel mijn eigen stekje. De boekenkast en een grote palmpplant stonden tegen de muur. Op de houten vloer lag een roomkleurig kleedje en op de salontafel stond een marmeren beeldje. Het was echt zo’n plek waar ik kon nadenken over mijn toekomst, de winkel en mijn kinderen. Toen dacht ik aan mijn ex. Ik ontmoette hem op een feestje dat mijn vader had georganiseerd. Hij stelde Frank aan mij voor. Frank was lang, donker en knap. Ik werd meteen verliefd op hem. We begonnen al gauw te daten en voor ik het wist werd ik zwanger. Mijn vader was woedend en dwong me met hem te trouwen. Ik was toen negentien jaar oud. Zeventien jaar later gingen Frank Kara en ik uit elkaar. Omdat we op huwelijkse voorwaarden waren getrouwd had ik geen enkel recht op een deel van zijn vermogen. Dus geld had ik niet en ook geen dak meer boven mijn hoofd. Frank liet me boven de winkel wonen en bood hij me een baan als verkoopster/manager aan.

Toen we nog getrouwd waren probeerde ik met Frank te praten, over mijn problemen, mijn nare dromen. Maar hij antwoordde stevast: ‘Ach, zeur toch niet zo, het zijn maar dromen.’

Toen we scheidden was ik echt opgelucht en blij. En ik werd verkoopster/manager van een winkel die helemaal

niet liep. Maar goed, ik had wel een dak boven mijn hoofd en kon mijn rekeningen betalen.

Niemand verwarmde destijds mijn bed. Niemand bracht me rozen. Niet dat ik onaantrekkelijk was. Maar ik was moeder van drie opgroeiende kinderen waarvan de oudste zeventien jaar oud was. Het zou te pijnlijk voor ze zijn om mij te zien lopen met een man. Bovendien voelde ik me te oud om weer aan een relatie te beginnen.

‘Waar ben je met je gedachten?’ hoorde ik Joanna opeens vragen. ‘Vertel me toch wat over de professor. Was hij echt zo’n charmeur?’

Ik schrok, zuchtte diep. ‘Zal ik bij het begin beginnen? Mijn vader wilde dat ik plantkunde ging studeren. Hijzelf had nooit de kans gehad. Want studeren was in die tijd niet voor iedereen weggelegd. Zijn ouders hadden een café en zijn vader zag hem als zijn opvolger. Maar mijn vader wilde dat niet. Bovendien was De Tweede Wereld Oorlog net afgelopen. En aangezien mijn vader bang was voor nog een oorlog, vluchtte hij met mijn moeder naar dit deel van de wereld.’

‘Gill, vertel me toch over de professor, niet over je ouders.’

‘Ik zei vanaf het begin, dus begin ik bij mijn ouders.’

Joanna maakte een hulpeloos gebaar met haar handen.

Ik ging verder. ‘Mijn ouders kregen samen zes kinderen. Andy was de eerste die naar de universiteit werd gestuurd. Omdat mijn vader hem nodig had in de bakkerij, ging Andy een jaar later van de universiteit.’

Joanna keek verbaasd.

‘Waarom had hij er niet met je vader over gepraat? Hij heeft toch een goed stel hersens?’

‘Ja. Dat zeker. Maar Andy is een softie.’

De tranen glinsterden in haar ogen.

‘Ik vind hem toch aardig, softie of niet.’

‘Zal ik verder gaan?’

Joanna knikte.

‘Na Andy was het mijn beurt. Maar ik ben geen studiehoofd. Toch moest ik een diploma halen als ik iets van mijn leven wilde maken. Dus ging ik, want anders zou mijn vader me naar een klooster sturen.’

Joanna schoot in de lach.

‘Jij een non? Ik kan me jou niet in een zwart habijt voorstellen.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘De eerste keer dat ik de professor ontmoette, vond ik hem meteen aardig en werd verliefd op hem. Maar toen nam hij Vicky Marshall in dienst, als assistente. Ze was net afgestudeerd, had een graad in moleculaire biologie. En wat denk je wat er gebeurde?’

‘Zeg jij het maar.’

Ze werden verliefd. Ondanks dat hij verliefd op haar was bleef David achter me aanzitten. Niet dat ik dat erg vond. Maar toen kwam Vicky erachter en was daar niet blij mee. Ze begon geruchten over ons te verspreiden. Ik wist echter niets over die praatjes, tot zijn superieuren mij op het matje riepen en zeiden dat een relatie tussen student en docent absoluut niet kon. Ze geboden me te vertrekken.’

Joanna’s mond viel verbazing open.

‘Wow. Over zoiets moet ik kunnen schrijven.’

‘Maar dat doe je natuurlijk niet, dat heb je beloofd.’

‘Gill, ik wil mijn baas bewijzen dat ik kan schrijven.’

Ze bleef een tijdje stil. ‘Ga toch de professor in het ziekenhuis opzoeken,’ zei ze toen. ‘Daar kan ik toch wel over schrijven?’

‘Wat heeft dat voor zin? Het was lang geleden.’

‘Juist daarom. Hij was immers je leraar.’

Ik schudde mijn hoofd. Een privéleven had Joanna niet.

‘Probeer toch een leven voor jezelf op te bouwen. Verschuil je niet achter je werk. Ga uit, zoek een vriend. Er is meer in het leven dan enkel werk.’

Joanna’s mond krulde op tot een glimlach.

‘Ik val al voor iemand — je broer.’

Ze zuchtte.

‘Maar is hij nog steeds getrouwd.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek haar geërgerd aan. Joanna zuchtte. ‘Ik zal wachten.’

‘Hij houdt nog steeds van zijn vrouw.’

‘Dat weet ik.’

Ze grijnsde verontschuldigend, keek op haar horloge.

‘Ik moet weg. Ik heb mijn moeder beloofd haar vanmiddag gezelschap te houden.’

Ze stond op.

‘Pas op jezelf.’ En stormde de trap af.

‘Wacht.’ Ik volgde haar naar beneden.

Bij de deur stond ze even stil. ‘Hij heeft goed werk geleverd.’

‘Ik zal morgen de glaszetter bellen.’

‘Ja, doe dat. Doe.’

Buiten stapte Joanna in haar rode Volkswagen en zwaaide naar me toen ze wegreed.

Terug in de woonkamer wachtte ik op mijn zoon Tommy die vanmiddag zou komen. Ik keek uit het raam. Het was een zonnige dag, de straat beneden zag er verlaten uit. Het gaf me een eenzaam gevoel. Ik vroeg me af of Frank me ooit zou hebben vergeven voor mijn misstap. Ik was geen slechte echtgenote en had Frank nooit echt bedrogen. Ik hield van hem. Maar wanneer ik teveel op had wilde het wel eens gebeuren dat ik met een man die ik in

een bar had ontmoet, mee naar huis ging. Frank had daar geen idee van. Wel wist hij over mijn drankprobleem en vroeg mij regelmatig ermee te stoppen. Dat deed ik natuurlijk niet. En dat veroorzaakte huwelijksproblemen. Maar toen Tommy hem over die man vertelde waarmee ik naar bed was geweest, was de maat voor hem vol. En nu, een jaar later, was ik nog steeds niet van de drank af. Ik dacht dat mijn probleem iets met mijn vader te maken had. Maar mijn vader had me nooit seksueel misbruikt. Ook had hij zijn kinderen nooit geslagen. Ik was soms buitenissig, maar ik was nooit extreem, dus dat kon ook het geval niet zijn. Toch was er iets in het verleden gebeurd, toen ik ongeveer/vijftien jaar oud was, dat maakte dat ik me vanbinnen zo rot voelde. Alleen kon ik me niet herinneren wat er toen was gebeurd.

Mijn mobiele telefoon begon te trillen. Zo'n ding woog vroeger wel 340 gram, rond het jaar negentiennegentig, en het had een klepje. Ik viste hem uit mijn tas en zag op het display dat het Tommy was.

‘Hoi, mam. Ben je alleen?’

‘Ja, kom maar gauw. Zal ik iets voor de lunch maken?’

‘Nee, hoeft niet.’

‘Aha, je wilt pizza!’

Ik hoorde hem grinniken.

‘Ik ben zo bij je.’

Tommy was mijn lievelingszoon. Natuurlijk hield ik ook van mijn twee andere kinderen. Maar Tommy was anders, zo lief. Ook al was hij bijna een volwassen man, voor mij bleef hij die kleine jongen. Vanessa en Miriam kwamen wel eens op bezoek. Maar Frank was streng, en dus mochten ze maar zelden komen. Want stel dat ze mij in beschonken toestand zouden zien. Al had ik Frank wel honderd keer verzekerd dat dat nooit zou gebeuren. Maar Frank vertrouwde me voor geen cent.

Na thee te hebben gezet, ging ik weer in de woonkamer zitten. Ik moet in slaap zijn gevallen, want plotseling hoorde ik mijn mobiele telefoon en pakte hem van de salontafel.

‘Mam? Mam?’

Ik sprong van de bank, haastte me de trap af en deed open.

‘Wat is er gebeurd?’

Tommy keek geschokt naar de kapotte deur en stapte naar binnen.

‘Ingebroken. Iemand heeft het beeldje dat ik van oma kreeg gestolen.’

‘Was de politie hier?’

‘Ja.’

Tommy legde beide handen op zijn heupen.

‘Het is hier niet veilig. Wat als ze je slaapkamer waren ingeslopen?’

‘Ik zal je vader vragen het slot te vervangen voor een deadlock.’

‘Als hij dat maar doet.’

‘Dat zal heus wel gebeuren,’ verzekerde ik hem.

Ik gaf hem een klopje op de rug en duwde hem zachtjes de trap op. Toen we in de woonkamer stonden plofte Tommy op de leren bank.

‘Thee?’ vroeg ik en draaide me om.

‘Uh huh. Zal ik Pizza Hut bellen?’

‘Doe maar.’

Even later kwam ik de woonkamer weer in en ving een glimp op van zijn mobiele telefoon.

‘Waar heb je die vandaan?’

‘Van pap. Hij wil mij overal kunnen bereiken, voor het geval er iets mis gaat.’

‘Wat zou er dan mis moeten gaan?’

‘Weet ik niet. Hij is een beetje paranoïde. Hij denkt dat ik criminele vriendjes heb. Dat is natuurlijk niet zo.’

Tommy nam een slok van de thee, zette de mok op tafel en morste wat vocht op het roomkleurig kleedje.

‘Kijk toch uit,’ bromde ik. Uit de keuken pakte een stuk papier, poetste de vlek weg en wierp het daarna in de emmer.

‘Ben je gisteren op bezoek geweest bij je grootouders?’ vroeg ik, terwijl ik ging zitten.

Hij knikte.

‘Ze hadden visite. Opa flirtte met die oude dame.’

‘Je opa is een vreselijk mens,’ gromde ik en dronk van de thee.

‘Nee, hoor. Hij is aardig tegen mij. Ik mag hem wel.’

‘Ik niet.’ Ik en zette de mok op tafel. ‘Wat wil je na de middelbare school gaan doen?’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Weet ik nog niet. Opa zei dat ik naar de universiteit moest om plantkunde te studeren.’

Mijn mond viel van verbazing open.

‘Dat in geen geval. Rechten, wat vind je daarvan? Dat is interessanter dan plantkunde.’

Zijn gezicht betrok.

‘Ik wil helemaal niet naar de universiteit. Ik wil werken. Pap heeft niet gestudeerd. Toch heeft hij het ver geschopt. Hij heeft vijf winkels en verdient enorm veel geld.’

‘En zijn vriendin geeft al zijn geld uit?’ Ik grijnsde, maar niet van harte. ‘Hoe is ze eigenlijk?’

‘Ach, ze is wel oké. Maar ze draagt teveel make-up. Ze is niet zo slim als jij.’

Een punt voor mij, dacht ik.

‘Je vader is me al lang vergeten.’

‘Nee. hoor. Er staat nog steeds een foto van je op zijn bureau. Zijn vriendin vindt dat niet leuk.’

‘Houd zij van hem?’

‘Weet ik niet. Pap zegt dat hij gelukkig is. Hij wil verder met zijn leven.’

Mijn foto op zijn bureau? Betekende het dat Frank ons huwelijk geen vergissing vond? Dat hij van mij had gehouden? Ja, ik hield nog steeds van hem, maar er was geen weg terug.

‘Je hebt een goed stel hersens. Ga studeren! Ik ken iemand bij de politie. Criminologie lijkt me ook interessant.’

‘Criminologie? Nee, accountancy. Dan kan ik voor pap werken.’

‘Hoe kom je daar nu bij?’

Dat hij zijn vader wilde helpen was lief van hem, maar accountant worden—

‘Het is een saai beroep, net zo saai als ikzelf,’ zei Tommy grijzend.

‘Je bent helemaal geen saaie piet. Je bent een lieve jongen.’

‘Maar saai. Dat moet je toch wel toegeven.’

De deurbel ging.

‘Dat moet de pizzajongen zijn,’ zei ik.

Tommy stond op. ‘Ik ga wel.’

Uit mijn tas graaide ik mijn portemonnee en haalde er een briefje uit. ‘Hier. Hij kan het kleingeld houden.’

In een mum van tijd keerde Tommy terug en zette de doos op tafel, terwijl ik uit de keuken twee borden en het bestek pakte. Tommy ging zitten en sneed de pizza in stukjes.

‘Wil je Coca-Cola?’ vroeg ik.

‘Nee. Daar zit teveel suiker in.’

‘Cola light?’

‘Dat is ook slecht voor je. Water is goed.’

‘*Water?* Wie heeft je dat geleerd?’ snauwde ik ineens.
‘Vroeger at je alles wat zoet en vettig was.’

‘Pap. Hij eet nu gezond. Ik probeer hetzelfde te doen. Pap zegt dat als je lichaam niet gezond is, je geest dat ook niet is.’

‘Sinds wanneer leert hij je gezond eten?’

‘Mam, het eten wordt koud.’

Ik stommelde de keuken in en bracht twee glazen water mee. ‘Water drinken kan geen kwaad.’

Tommy pakte een stuk pizza en nam een grote hap.

Dat vond ik maar niks.

‘Gebruik toch mes en vork!’

‘Mam, dit is geen biefstuk. We zitten niet in een restaurant.’

‘Je vader is niet de enige die je wat kan leren.’

Tommy haalde weer zijn schouders op (hij was daar goed in) en nam nog een hap.

Na het eten, leunde hij voorover en gaf me een zoen op mijn wang.

‘Bedankt voor de pizza, mam.’

Hij liep de kamer uit, de trap af, en weg was hij. Ik was weer alleen. Wat zou ik nu gaan doen? Een boek lezen? Ik stond op, ruimde de tafel af, waste de vuile borden, liep daarna de kamer in en nam een boek uit de boekenkast. ‘*Windows Of The Mind.*’ Ik ging zitten. ‘Hebben we slechts één leven? Of hebben we verschillende—’

Ik slaakte een diepe zucht. Dit was geen boek voor mij. Toch moest ik het lezen, voor het geval een klant me zou vragen wat ik de laatste tijd alzo had gelezen.

Daarna nam ik de krant van de salontafel en begon het artikel over professor Glensor te lezen. Hij was vergiftigd en lag nu in coma. Toch jammer. Iedereen op de universiteit mocht hem graag. Zou Vicky Marshall hem uit de weg hebben willen ruimen? Uit pure jaloezie?

Rond zeven uur maakte ik een blik soep open. De wijn liet ik maar achterwege. De dag tevoren had ik toch al teveel gedronken. Tegen tien ging ik naar bed. Maar in plaats van te slapen, bleef ik alsmaar over de inbraak malen en dacht ik aan inspecteur Dafoe. Hij leek in niets op Frank. Frank was een echte parvenu. Hij was een goed zakenman, maar hij dacht enkel aan geld. Ook was Frank geen man om diep over de dingen des levens te filosoferen. En wat gezond eten betreft, dat moest zijn vriendin hem hebben geleerd. Alleen wilde ik niet dat mijn zoon een gezondheidsfanaat werd. Tommy was al mager genoeg.

Als hij nog meer gewicht zou verliezen, zou hij eruit zien als een vogelverschrikker.

DRIE

De volgende morgen ging de wekker op het nachtkastje om precies half acht. Ik bleef liggen. Opeens herinnerde ik me wat er de dag ervoor was voorgevallen. De winkeldeur was van planken voorzien en moest worden vervangen door een deur die een deadlock had. Ik moest Frank bellen. Het was immers zijn winkel, hij moest voor de kosten opdraaien. Na een douche te hebben genomen, trok ik dezelfde kleren van gisteren aan. Liep daarna de keuken in, zette verse koffie, besmeerde een boterham met jam en nam het mee de woonkamer in. En terwijl ik mijn ontbijt opat dacht ik aan Frank. Het was nu een jaar geleden dat Frank en ik uit elkaar waren gegaan. Maar alleen zijn. Ik raakte er maar niet aan gewend. Ik miste het gezelschap van mijn kinderen, zelfs dat van Frank. Ook miste ik onze comfortabele woning in Double Bay.

Mijn mobiele telefoon begon te trillen. Ik en vroeg me af wie toch die vroege beller was en pakte het apparaat van tafel.

‘Gill. Ik mag verslag doen over het proces.’

Joanna!

‘Weet je wel hoe laat het is?’ toeterde ik in het apparaat.

‘Sorry, maar ik moet je dit toch even vertellen.’

Je gaat er dus over schrijven?’

‘Jazeker. Ga toch de professor in het ziekenhuis bezoeken. Ik zal wel op de winkel passen. Er komen maandagmiddag bijna geen klanten, toch?’

‘Ik moet nog iemand bellen voor de deur, en ook Frank.’

‘Dat kan ik wel voor je doen.’

‘En als Frank komt om de deur te inspecteren?’

‘Dan praat ik wel met hem.’

‘Oké, jij je zin. Maar ik bel zelf wel.’

‘Oké. Bedankt. Ik kom wel na de middag.’

In de Gids vond ik het nummer van een man die van alle markten thuis was. Daarna belde ik Frank.

‘Gill?’ antwoordde Frank nors. ‘Waarom bel me zo vroeg in de morgen?’

‘Frank, het spijt me, maar de deur —’

‘Ja, ja, ik heb het gehoord.’

‘Wil je alsjeblieft aan die man die ik zojuist gebeld heb vragen om de deur te vervangen met een die een deadlock heeft?’

‘Je woont toch in een veilige buurt!’

‘Frank, er is hier ingebroken!’

‘Een nieuwe deur kost me kapitalen.’

‘Je hebt geld genoeg. Trouwens, je bent verzekerd voor inbraak.’

Er kwam geen antwoord.

‘Frank — ben je er nog?’

‘Ja, ja. Goed, ik zal vanmiddag wel komen kijken.’

‘Die man komt hier rond twee uur — Joanna is er ook.’

‘Joanna?’

‘Ze past op de winkel. Ik moet ergens naartoe.’

‘Oké. Ik zal er rond twee uur zijn.’

‘Frank — Tommy zei dat je hem aanzette gezond te eten. Dat heb je niet eerder gedaan.’

‘Wat is daar mis mee? Jij deed dat in ieder geval niet.’

‘Hij hoeft niet op dieet, hij is al mager genoeg.’

‘Hij moet weten wat goed voor zijn lichaam en ziel is,’ zei Frank en klonk geïrriteerd. ‘Eten is niet alleen goed voor je lichaam, maar ook voor je ziel, weet je.’

Je ziel?

‘Ben je boeddhist geworden of zo?’ snauwde ik in het apparaat.

‘Nee. Trouwens, wat daar mis mee?’

‘Niets.’

‘Goed. Ik zal die man vragen het slot van de deur te vervangen.’

Frank hing op. Hij dacht altijd eerst aan geld. Hij was nota bene de eigenaar van de winkel.

Joanna kwam rond half twee de winkel in.

‘Hoi, Gill.’

Haar gezicht straalde. Ze viel meteen met de deur in huis. ‘Gisteravond belde ik mijn baas op. Hij gaf me toestemming over het proces te schrijven. Ik ga er een spannend verhaal van maken.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen.

‘En mijn naam wordt niet genoemd?’

Joanna knikte.

‘De professor ligt nog steeds in coma. Daar kan ik toch wel over schrijven?’

‘Ja, hoor. Ik ga maar. Die man komt rond een uur of twee. Frank ook.’

‘Als klanten naar iets speciaals vragen, zal ik het voor je noteren. Ga nu maar.’

‘Ik ben al weg.’

Ik pakte mijn schoudertas van de stoel en liep naar de deur.

‘Ik zal met de bus moeten. De politie heeft nog steeds mijn rijbewijs.’

Joanna wierp haar armen in de lucht.

‘Je bent hopeloos. Ga toch naar de AA-groep.’